TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2021. gada 20. janvārī*

Apelācija – Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Lēmums, ar kuru konstatēts LESD 101. panta pārkāpums – Naudas sodi – Atcelšana – Naudas soda pamatsummas atmaksāšana – LESD 266. pants – Nokavējuma procenti – Nokavējuma procentu un kompensācijas procentu nošķiršana – Procentu aprēķināšana – Deleģētās regulas (ES) Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunkta otrais teikums

Lietā C-301/19 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2019. gada 11. aprīlī iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Dintilhac*, *P. Rossi* un *F. Jimeno Fernández*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Printeos SA, Alkala de Enaresa [*Alcalá de Henares*] (Spānija), ko pārstāv *H. Brokelmann* un *P. Martínez-Lage Sobredo*, *abogados*,

prasītāja pirmajā instancē,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), tiesneši N. Pisarra [*N. Piçarra*], D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerāladvokāts: Dž. Pitrucella [*G. Pitruzzella*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2019. gada 12. februāra spriedumu *Printeos*/Komisija (T-201/17, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2019:81), ar kuru tā daļēji apmierināja *Printeos SA* prasību, piesprieda Eiropas Savienībai, ko pārstāv Komisija, atlīdzināt zaudējumus, kuri šai sabiedrībai radušies tādēļ, ka tai netika izmaksāta summa 184 592,95 EUR, kas tai pienācās kā nokavējuma procenti, kuri bija radušies laika posmā no 2015. gada 9. marta līdz 2017. gada 1. februārim, pamatojoties uz LESD 266. panta pirmo daļu, izpildot Vispārējās tiesas 2016. gada 13. decembra spriedumu *Printeos* u.c./Komisija (T-95/15, EU:T:2016:722), un uzdeva šai atlīdzībai pieskaitīt nokavējuma procentus, skaitot no pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas līdz pilnīgai samaksai, atbilstoši Eiropas Centrālās bankas (ECB) galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktajai likmei (turpmāk tekstā – "ECB refinansēšanas likme"), pieskaitot 3,5 procentpunktus.

2 *Printeos* iesniedza pretapelācijas sūdzību, lūdzot daļēji atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktu par minētā palielinājuma *dies a quo*.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1/2003

3 Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102. pantā] (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 31. pantā "Pārskatīšana Eiropas [Savienības] Tiesā" ir noteikts:

"Eiropas [Savienības] Tiesai ir neierobežota jurisdikcija pārskatīt lēmumus, ar kuriem Komisija noteikusi soda naudu vai periodiska soda naudu. Tā var atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto soda naudu vai periodiska soda naudu."

Finanšu regula

4 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (2012. gada 25. oktobris) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu (OV 2012, L 298, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Finanšu regula"), 78. pantā "Debitoru parādu konstatēšana" bija noteikts:

"1. Debitoru parādu konstatēšana ir akts, ar kuru atbildīgais kredītrīkotājs:

a) pārliecinās par parāda esamību;

b) nosaka vai pārbauda parāda īstumu un apjomu;

c) pārbauda nosacījumus, saskaņā ar kuriem parāds jāatmaksā.

2. Noteikta lieluma gan pašu resursi, kas nodoti Komisijai, gan jebkurš debitoru parāds, kas apzināts kā drošs, kuru nomaksāšanai pienācis termiņš, tiek konstatēti ar iekasēšanas rīkojumu grāmatvedim, un pēc tam nosūta parādzīmi parādniekam – abus šos dokumentus izstrādā atbildīgais kredītrīkotājs.

3. Nepareizi samaksātās summas atgūst.

4. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 210. pantu attiecībā uz sīki izstrādātiem noteikumiem par debitoru parādu konstatēšanu, tostarp procedūrām un apliecinošajiem dokumentiem, un par kavējuma procentiem."

5 Finanšu regulas 83. pantā "Komisijas uzliktās sodanaudas, sankcijas un uzkrātie procenti" bija paredzēts:

"1. Summas no sodanaudām, sodiem un sankcijām, kā arī uzkrātos procentus vai citus ienākumus no tām nereģistrē kā budžeta ieņēmumus, kamēr Eiropas Savienības Tiesa var atcelt lēmumus par to uzlikšanu.

2. Šā panta 1. punktā minētās summas pēc iespējas drīz un ne vēlāk kā gadā, kas seko visu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izsmelšanai, reģistrē kā budžeta ieņēmumus. Summas, kas saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas spriedumu ir jāatmaksā vienībai, kas tās iemaksājusi, nereģistrē kā budžeta ieņēmumus.

[..]

4. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus [..] attiecībā uz sīki izstrādātiem noteikumiem par summām no sodanaudām, sankcijām un uzkrātajiem procentiem."

6 Finanšu regulas 92. pantā "Termiņi" bija noteikts:

"1. Maksājumus veic:

a) 90 kalendārās dienās deleģēšanas nolīgumiem, līgumiem, dotāciju nolīgumiem un lēmumiem, kas saistīti ar tehniskiem pakalpojumiem vai darbībām, kuru izvērtēšana ir īpaši sarežģīta un par kurām maksājums ir atkarīgs no ziņojuma vai sertifikāta apstiprināšanas;

b) 60 kalendārās dienās visiem citiem deleģēšanas nolīgumiem, līgumiem, dotāciju nolīgumiem un lēmumiem, saistībā ar kuriem maksājums tiek veikts tad, ja ir apstiprināts pārskats vai sertifikāts;

c) 30 kalendārās dienās visiem citiem deleģēšanas nolīgumiem, līgumiem, dotāciju nolīgumiem un lēmumiem.

[..]

5. Izņemot attiecībā uz dalībvalstīm, beidzoties 1. punktā minētajiem termiņiem, kreditoram ir tiesības saņemt procentus.

6. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 210. pantu attiecībā uz sīki izstrādātiem noteikumiem par maksājumu termiņiem un apstākļiem, kādos kreditoriem, saņemot novēlotu maksājumu, ir tiesības saņemt kavējuma procentus, ko maksā no pozīcijas, no kuras maksāta pamatsumma."

Deleģētā regula (ES) Nr. 1268/2012

7 Komisijas Deleģēto regulu (ES) Nr. 1268/2012 (2012. gada 29. oktobris) par [Finanšu regulas] piemērošanas noteikumiem (OV 2012, L 362, 1. lpp.) Komisija pieņēma, pamatojoties uz Finanšu regulas 78. panta 4. punktu.

8 Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 80. panta 3. punktā bija paredzēts:

"Ar parādzīmi parādnieku informē, ka:

[..]

b) ja parāda atmaksa tiek veikta pirms termiņa, kavējuma procenti netiek aprēķināti;

[..]."

9 Atbilstoši šīs regulas 83. pantam "Kavējuma procenti":

"1. Neskarot īpašos noteikumus, kas jāievēro, piemērojot īpašus nozaru noteikumus, par jebkuru debitoru parādu, kas nav atmaksāts termiņā, kurš minēts 80. panta 3. punkta b) apakšpunktā, jāmaksā procenti saskaņā ar šī panta 2. un 3. punktu.

2. Procentu likme par debitoru parādiem, kas nav samaksāti termiņā, kurš minēts 80. panta 3. punkta b) apakšpunktā, ir [ECB refinansēšanas likme], kura ir spēkā tā mēneša pirmajā kalendārajā dienā, kurā ir atmaksas termiņš, palielinot šo likmi par:

a) astoņiem procentu punktiem, ja notikums, kas rada pienākumu, ir publisks piegādes un pakalpojumu līgums, kas paredzēts V sadaļā;

b) trīsarpus procentu punktiem visos pārējos gadījumos.

3. Procentus aprēķina no nākamās kalendārās dienas pēc 80. panta 3. punkta b) apakšpunktā minētā termiņa, kas ir norādīts parādzīmē, līdz kalendārajai dienai, kurā parāds ir pilnīgi atmaksāts.

Iekasēšanas rīkojumu atbilstīgi kavējuma procentu summai izdod tad, kad šie procenti ir faktiski saņemti.

4. Naudassoda gadījumā, ja parādnieks dod finansiālu garantiju, ko grāmatvedis ir pieņēmis maksājuma vietā, procentu likme, kāda jāpiemēro no 80. panta 3. punkta b) apakšpunktā minētā termiņa, ir likme, kas paredzēta šī panta 2. punktā kā spēkā esoša tā mēneša pirmajā dienā, kurā ir pieņemts lēmums par naudassoda uzlikšanu, un kura palielināta tikai par pusotru procentu punktu."

10 Minētās regulas 90. pantā "Naudassodu un citu sodu atgūšana" bija noteikts:

"1. Ja Eiropas Savienības Tiesā ir ierosināta lieta pret Komisijas lēmumu uzlikt naudassodu vai citus sodus saskaņā ar [LESD] vai *Euratom* līgumu un līdz tam laikam ir izsmelti visi tiesiskās aizsardzības līdzekļi, parādnieks vai nu provizoriski iemaksā attiecīgās summas grāmatveža norādītajā bankas kontā, vai iesniedz grāmatvedim pieņemamu finansiālu garantiju. Pieprasītajai garantijai ir jābūt neatkarīgai no pienākuma maksāt naudassodu, periodisku kavējuma naudu vai citus sodus, un tā ir izpildāma pēc pirmās prasības. Tai ir jāietver prasības pamatsumma un aprēķinātie procenti, kā noteikts 83. panta 4. punktā.

2. Komisija nodrošina provizoriski iekasētās summas, ieguldot tās finanšu aktīvos, tādējādi garantējot naudas drošību un likviditāti, vienlaikus arī cenšoties saņemt pozitīvus ienākumus.

[..]

4. Ja visi tiesiskās aizsardzības līdzekļi ir izsmelti un naudassods vai sods ir atcelts vai samazināts, veic kādu no turpmāk norādītajiem pasākumiem:

a) nepamatoti iekasētās summas kopā ar uzkrātajiem procentiem atmaksā attiecīgajai trešai personai. Ja par attiecīgo periodu kopējais ienesīgums ir bijis negatīvs, atmaksā nepareizi iekasēto summu nominālo vērtību;

b) ja ir iesniegta finanšu garantija, to atbilstīgi atbrīvo."

11 Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 111. panta 4. punktā bija noteikts:

"Pēc Finanšu regulas 92. panta 1. punktā minētā termiņa izbeigšanās kreditors ir tiesīgs saņemt procentu maksājumus saskaņā ar šādiem noteikumiem:

a) procentu likmes ir tādas, kā minēts šīs regulas 83. panta 2. punktā;

b) procenti maksājami par laika posmu, kas aizritējis no nākamās kalendārās dienas pēc maksājuma termiņa beigām, kas noteikts Finanšu regulas 92. panta 1. punktā, līdz samaksas dienai.

[..]"

Tiesvedības priekšvēsture

12 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–27. punktā, un šīs tiesvedības vajadzībām to var apkopot šādi.

13 Ar Lēmuma C(2014) 9295 *final* (2014. gada 10. decembris) par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (AT.39780 – Aploksnes) (turpmāk tekstā – "2014. gada lēmums") 1. panta 5. punkta a) apakšpunktu Komisija konstatēja, ka tostarp prasītāja *Printeos* ir pārkāpusi LESD 101. pantu un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. pantu, jo tā laika posmā no 2003. gada 8. oktobra līdz 2008. gada 22. aprīlim ir bijusi tādas aizliegtas vienošanās dalībniece, kura bija noslēgta un īstenota standarta un speciālo apdrukāto aplokšņu Eiropas tirgū, tostarp Dānijā, Vācijā, Francijā, Zviedrijā, Apvienotajā Karalistē un Norvēģijā.

14 Šī lēmuma 2. panta 1. punkta e) apakšpunktā Komisija konstatētā pārkāpuma dēļ *Printeos* kopīgi un solidāri ar noteiktiem tās meitasuzņēmumiem uzlika naudas sodu 4 729 000 EUR.

15 Saskaņā ar minētā lēmuma 2. panta 2. punktu uzliktais naudas sods bija jāsamaksā trīs mēnešu laikā no šī lēmuma paziņošanas dienas.

16 2014. gada lēmuma 2. panta 3. punktā bija noteikts:

"Pēc šī termiņa beigām automātiski tiek aprēķināti procenti pēc [ECB refinansēšanas likmes] tā mēneša pirmajā dienā, kura laikā ticis pieņemts šis lēmums, pieskaitot 3,5 procentpunktus.

Ja kāds no 1. pantā minētajiem uzņēmumiem ceļ prasību, šis uzņēmums naudas soda summu samaksā tā samaksas termiņā, vai nu iesniedzot pieņemamu finanšu garantiju, vai provizoriski samaksā naudas soda summu atbilstoši [..] Deleģētās regulas [Nr. 1268/2012] 90. pantam."

17 2014. gada lēmums *Printeos* tika paziņots 2014. gada 11. decembrī. Ar 2015. gada 16. februāra vēstuli Komisija tai atgādināja, ka ar šo lēmumu uzliktais naudas sods ir jāsamaksā trīs mēnešu laikā no minētā lēmuma paziņošanas un ka tad, ja *Printeos* nolemj celt prasību atcelt tiesību aktu Vispārējā tiesā, tai būtu vai nu jāiesniedz pietiekama bankas garantija, vai jāveic šī naudas soda provizoriska samaksa.

18 Minētajai vēstulei Komisija bija pievienojusi 2002. gada 20. jūlija paziņojumu *Information Note on Provisionally Paid or Guaranteed Fines* (informatīvs paziņojums par provizoriski maksājamiem naudas sodiem vai garantiju), kurā citastarp bija norādīts:

"[..] grāmatvedis provizoriski iekasē attiecīgās summas no parādnieka vai pieprasa viņam iesniegt finansiālu nodrošinājumu. Pēc tam, kad visi tiesiskās aizsardzības līdzekļi ir izsmelti, provizoriski iekasētās summas un no tām uzkrātos procentus iegrāmato budžetā vai atmaksā attiecīgajam uzņēmumam.

[..]

Attiecībā uz naudas sodu, ko noteikusi Komisija, sākot no 2010. gada, tā provizoriski samaksātās summas ieguldīs fondā, kas sastāv no aktīvu portfeļa, kura riski ietver tikai augstas kvalitātes valsts kredīta riskus uz maksimālo [divu] gadu atlikušo termiņu, un to pārvaldīs Komisijas dienesti.

Ja Tiesa pilnībā vai daļēji atceļ naudas sodu, Komisija atmaksās tā summu pilnībā vai daļēji, kopā ar garantēto peļņu.

Garantētās peļņas pamatā ir konkrētu kritēriju izpilde, ko aprēķina attiecībā pret ieguldījumu ilgumu. [..]"

19 *Printeos*, pirmkārt, 2015. gada 20. februārī cēla prasību Vispārējā tiesā, galvenokārt lūdzot atcelt 2014. gada lēmumu, ciktāl tas uz to attiecas, un, otrkārt, 2015. gada 9. martā provizoriski samaksāja tai ar šo lēmumu uzlikto naudas sodu.

20 *Printeos* samaksātā naudas soda summa tika ieskaitīta finanšu aktīvu fondā (turpmāk tekstā – "*BUFI* fonds"), kas izveidots saskaņā ar Komisijas 2009. gada 15. jūnija Lēmumu C(2009) 4264, galīgā redakcija, par provizoriski iekasēto naudas sodu, kurus pārvalda ģenerāldirektorāts (ĢD) "Ekonomika un finanses", pārvaldības risku samazināšanu. Šis lēmums bija pamatots ar Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 (2002. gada 25. jūnijs) par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV 2002, L 248, 1. lpp.), 74. pantu, kas aizstāts ar Finanšu regulas 83. pantu.

21 Ar 2016. gada 13. decembra spriedumu *Printeos* u.c./Komisija (T-95/15, EU:T:2016:722) Vispārējā tiesa atcēla 2014. gada lēmuma 2. panta 1. punkta e) apakšpunktu. Tā kā paredzētajā termiņā netika iesniegta apelācijas sūdzība par šo spriedumu, tas kļuva galīgs.

22 2017. gada 26. janvārī notika elektroniskā pasta vēstuļu apmaiņa starp Komisiju un *Printeos*. Komisija informēja *Printeos*, ka pēc tam, kad Vispārējā tiesa bija atcēlusi 2014. gada lēmumu, ciktāl ar to tai ir uzlikts naudas sods, tā tai atlīdzinās provizoriski samaksāto naudas sodu. *Printeos* lūdza, lai atlīdzībā tiktu iekļauti procenti par šī naudas soda summu, kas aprēķināti no tās provizoriskās samaksas dienas, 2015. gada 9. marta, piemērojot ECB refinansēšanas likmi, kurai pieskaitīti 3,5 procentpunkti, proti, atbilstoši tādai pašai procentu likmei, kāda ir paredzēta 2014. gada lēmuma 2. panta 3. punktā naudas soda novēlotas samaksas gadījumā. Ar divām tās pašas dienas elektroniskā pasta vēstulēm Komisija noraidīja šo lūgumu, atgādinot, kā tas ir norādīts tās 2015. gada 16. februāra elektroniskā pasta vēstulei pievienotajā informatīvajā paziņojumā, ka provizoriski iekasētie naudas sodi tiek ieguldīti fondā un atcelšanas gadījumā tie tiek atmaksāti, pieskaitot garantēto peļņu, pamatojoties uz kritērija

izpildi. Tomēr šī atdeve attiecībā uz laikposmu, kurā *Printeos* samaksātā naudas soda summa tika ieguldīta *BUFI* fondā, esot bijusi negatīva, un līdz ar to tai esot jāatmaksā tikai šī naudas soda pamatsumma.

23 2017. gada 27. janvārī *Printeos*, pamatojoties uz LESD 266. pantu, kā arī uz 2001. gada 10. oktobra spriedumu *Corus UK*/Komisija (T-171/99, EU:T:2001:249), atkārtoja savu lūgumu par procentu samaksu.

24 2017. gada 1. februārī Komisija atmaksāja *Printeos* naudas sodu, ko pēdējā minētā bija samaksājusi 2015. gada 9. martā. Savukārt ar 2017. gada 3. februāra elektroniskā pasta vēstuli tā noraidīja *Printeos* argumentus, kurus tā bija izvirzījusi, lai pamatotu lūgumu par procentu samaksu, uzsverot, ka izvēle provizoriski samaksāt naudas sodu, nevis sniegt finanšu garantiju ir pašas *Printeos* lēmums un ka turklāt pēdējā minētā pilnībā apzinājās, ka provizoriski samaksātā naudas soda summa tiks ieguldīta fondā, kura darbība un garantētās peļņas jēdziens tika paskaidrots 2015. gada 16. februāra elektroniskā pasta vēstulei pievienotajā informatīvajā paziņojumā.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

25 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 31. martā, *Printeos* cēla prasību, lūdzot pamatā: piespriest Komisijai tai samaksāt, pirmkārt, atlīdzību 184 592,95 EUR, kas atbilst kompensācijas procentiem, kuri aprēķināti par summu 4 729 000 EUR atbilstoši ECB refinansēšanas likmei, pieskaitot tai 2 procentpunktus, par laikposmu no 2015. gada 9. marta līdz 2017. gada 1. februārim, vai, ja tas netiktu piemērots, procentu likmi, ko Vispārējā tiesa uzskatītu par atbilstošu, un, otrkārt, kompensācijas procentus par summu 184 592,95 EUR par laikposmu no 2017. gada 1. februāra līdz datumam, kurā Komisija faktiski samaksās šo summu, ar ECB refinansēšanas likmi, pieskaitot tai 3,5 procentpunktus, vai procentu likmi, ko Vispārējā tiesa uzskatīs par atbilstošu, un pakārtoti: atcelt abas Komisijas 2017. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstules.

26 *Printeos* prasības pirmie divi prasījumi galvenokārt bija balstīti uz LESD 266. panta pirmo daļu un pakārtoti – uz LESD 266. panta pirmo daļu, 268. pantu un 340. panta otro daļu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 3. punktu.

27 Tiesas sēdē Vispārējā tiesā, atbildot uz tās mutvārdu jautājumiem, *Printeos*, pirmkārt, norādīja, ka tā vairs neizvirza LESD 266. panta pirmo daļu kā prasījumu pirmās daļas galveno juridisko pamatu autonoma tiesību aizsardzības līdzekļa izpratnē, un, otrkārt, apstiprināja, ka šajā daļā minētie "kompensācijas procenti" esot jāsaprot kā "nokavējuma procenti" 2015. gada 12. februāra sprieduma Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 30. punkta nozīmē. Turklāt tajā pašā reizē *Printeos* lūdza palielināt prasības pirmajā prasījumā minēto ECB refinansēšanas likmi par 3,5 procentpunktiem.

28 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa *Printeos* prasību daļēji apmierināja un piesprieda Eiropas Savienībai, kuru pārstāv Eiropas Komisija, atlīdzināt zaudējumus, kas radušies, šim uzņēmumam nesamaksājot summu 184 592,95 EUR, kura tam pienācās kā nokavējuma procenti, kas radušies laika posmā no 2015. gada 9. marta līdz 2017. gada 1. februārim, atbilstoši LESD 266. panta pirmajai daļai izpildot 2016. gada 13. decembra spriedumu lietā *Printeos* u.c./Komisija (T-95/15, EU:T:2016:722). Turklāt tā norādīja, ka *Printeos* maksājamai zaudējumu atlīdzībai tiks pieskaitīti nokavējuma procenti, sākot no pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas līdz pilnīgai samaksai, kas aprēķināti pēc ECB refinansēšanas likmes, pieskaitot 3,5 procentpunktus, un prasību pārējā daļā noraidīja.

29 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 55.–68. punktā pārbaudīja pietiekami būtiska LESD 266. panta pirmās daļas pārkāpuma esamību.

30 Šajā kontekstā, it īpaši – atsaucoties uz 2015. gada 12. februāra spriedumu Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83, 29. un 30. punkts), Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 56. punktā norādīja, ka gadījumā, kad tiek atcelts lēmums par naudas soda uzlikšanu vai lēmums atmaksāt nepamatotus maksājumus, judikatūrā saskaņā ar šo noteikumu ir atzītas prasītāja tiesības uz to, lai tiktu atjaunota situācija, kādā tas bija pirms minētā lēmuma, un tas nozīmē, ka citastarp ir jāatmaksā pamatojoties uz atcelto lēmumu nepamatoti samaksātā naudas soda pamatsumma, kā arī jāmaksā nokavējuma procenti, un šī samaksa ir sprieduma, ar kuru atceļ tiesību aktu, izpildes pasākums LESD 266. panta pirmās daļas izpratnē, ciktāl ar to ir paredzēts ar vienotas likmes maksājumu atlīdzināt liegumu izmantot attiecīgos līdzekļus un stimulēt parādnieku pēc iespējas drīzāk izpildīt spriedumu, ar ko atceļ tiesību aktu.

31 Pārsūdzētā sprieduma 60.–65. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja jautājumu, vai tas, ka Komisija nav samaksājusi nokavējuma procentus *Printeos*, un Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunkta īstenošana ir 2016. gada 13. decembra sprieduma *Printeos* u.c./Komisija (T-95/15, EU:T:2016:722) izpilde, kas atbilst no LESD 266. panta pirmās daļas izrietošajām prasībām. Veikusi šo pārbaudi, pārsūdzētā sprieduma 66. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka šī tiesību norma nav ļāvusi tai pildīt savu absolūto un beznosacījuma pienākumu samaksāt nokavējuma procentus saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu. Tā piebilda, ka "uzkrātie procenti" minētā 90. panta 4. punkta a) apakšpunkta nozīmē nav kvalificējami par "nokavējuma procentiem" vai vienotas likmes kompensāciju, bet gan attiecas tikai uz attiecīgās summas ieguldījuma reālu pozitīvu atdevi.

32 Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 67. punktā uzskatīja, ka Komisijai bija pienākums saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu, kā tas ir interpretēts judikatūrā, veicot pasākumus 2016. gada 13. decembra sprieduma *Printeos* u.c./Komisija (T-95/15, EU:T:2016:722) izpildei, ne tikai atmaksāt *Printeos* naudas soda pamatsummu, bet arī samaksāt tai nokavējuma procentus.

33 Pārsūdzētā sprieduma 68. punktā Vispārējā tiesa noraidīja Komisijas argumentu par *Printeos* iespējamo nepamatoto iedzīvošanos naudas soda pamatsummas ieguldījuma negatīvās peļņas, kamēr tā bija ieguldīta *BUFI* fondā, dēļ, tādēļ, ka šāda izpratne esot tiešā pretrunā vienotas likmes kompensācijas loģikai, piešķirot nokavējuma procentus, kā uzsvērts judikatūrā.

34 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 69. punktā konstatēja, ka pastāv pietiekami būtisks LESD 266. panta pirmās daļas pārkāpums, kas var radīt Savienības ārpuslīgumisko atbildību šī panta otrās daļas, lasot to kopsakarā ar LESD 340. panta otro daļu, izpratnē.

35 Attiecībā uz citiem Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nosacījumiem Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 71. punktā norādīja – tam, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu samaksāt nokavējuma procentus saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu, ir pietiekami tieša cēloņsakarība ar apelācijas sūdzības iesniedzējai radīto kaitējumu, kas ir līdzvērtīgs minēto nokavējuma procentu zaudējumam.

36 Attiecībā uz atlīdzināmo zaudējumu apmēru Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 75. punktā noteica atlīdzināmo pamatsummu 184 592,95 EUR, jo šī summa atbilst nokavējuma procentiem – atbilstoši ECB refinansēšanas likmei, pieskaitot divus procentpunktus –, kas bija radušies laikposmā no 2015. gada 9. marta līdz 2017. gada 1. februārim. Minētā sprieduma 73. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka *Printeos* šo summu ir minējusi savas prasības prasījumu pirmajā daļā, un Komisija to nav apstrīdējusi.

37 *Printeos* tiesas sēdē izteikto lūgumu palielināt ECB refinansēšanas likmi līdz 3,5 procentpunktiem Vispārējā tiesa noraidīja, pārsūdzētā sprieduma 74. punktā uzskatot, ka tas ir novēlots un pretējs lietas dalībnieku prasījumu nemainīguma principam un ka *non ultra petita* princips tai aizliedz pārsniegt *Printeos* prasījumu robežas, kuri izriet no tās prasījumu pirmās daļas.

38 Attiecībā uz prasību par nokavējuma procentu piešķiršanu atbilstoši otrajam prasījumam Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 76. punktā piešķīra *Printeos* nokavējuma procentus, skaitot no šī sprieduma pasludināšanas brīža līdz dienai, kad Komisija tos būs pilnībā samaksājusi, un piemērojot ECB refinansēšanas likmi, kas palielināta par 3,5 procentpunktiem. Tomēr tā šo prasību noraidīja, ciktāl tā bija vērsta uz nokavējuma procentu piešķiršanu, sākot no 2017. gada 1. februāra.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

39 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– izskatīt lietu pēc būtības un kā nepamatotu noraidīt *Printeos* prasījumu par zaudējumu atlīdzību un tās izvirzīto iebildi par Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunkta prettiesiskumu, kā arī kā nepieņemamu vai – pakārtoti – kā nepamatotu noraidīt prasījumu atcelt abas 2017. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstules, un

– piespriest *Printeos* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

40 *Printeos* prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt;

– pretējā gadījumā, izskatot lietu pēc būtības, piespriest Komisijai samaksāt zaudējumu atlīdzību 184 592,95 EUR, pieskaitot nokavējuma procentus, sākot no prasības celšanas datuma lietā T-201/17, proti, no 2017. gada 31. marta, līdz šo procentu faktiskai samaksai;

– pakārtoti – gadījumā, ja prasība par zaudējumu atlīdzību tiktu noraidīta, atcelt Komisijas lēmumu, kas ir ietverts abās 2017. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstulēs, un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

41 Pretapelācijas sūdzībā *Printeos* prasījumi Tiesai ir šādi:

– daļēji atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktu par kompensācijas 184 592,95 EUR apmērā palielināšanu par nokavējuma procentiem, sākot no minētā sprieduma pasludināšanas dienas, un, lemjot pēc būtības, piespriest Komisijai samaksāt nokavējuma procentus par šo zaudējumu atlīdzību, kas aprēķināti atbilstoši ECB refinansēšanas likmei, pieskaitot tai 3,5 procentpunktus, sākot no prasības celšanas dienas, proti, no 2017. gada 31. marta, līdz šo procentu faktiskai samaksai, un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

42 Komisija lūdz noraidīt pretapelācijas sūdzību kā nepieņemamu vai – pakārtoti – kā nepamatotu un piespriest *Printeos* atlīdzināt ar to saistītos tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

43 Apelācijas sūdzības pamatojumam Komisija izvirza piecus pamatus, pirmkārt, par to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tiesības uz aizstāvību un principu *non ultra petita*, otrkārt, kļūdainu LESD 266. panta interpretāciju, treškārt, to, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā jauno tiesisko regulējumu konkurences jomā, ceturtkārt, tiesību kļūdu saistībā ar Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nosacījumiem un, piektkārt, par likumības un tiesiskās drošības principa pārkāpumu.

44 Vispirms ir jāizskata pirmais pamats, tad kopā ir jāizskata otrais un trešais pamats, pēc tam – piektais pamats un visbeidzot ceturtais pamats.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Vispārējās tiesas pieļauto tiesību uz aizstāvību un "non ultra petita" principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

45 Ar pirmo pamatu Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu un pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību, atļaujot *Printeos* grozīt strīda priekšmetu. Tā atgādina, ka visā tiesvedības laikā Vispārējā tiesā un līdz pat jautājumu stadijai *Printeos* lūdza piespriest Komisijai tai samaksāt summu, ko tā kvalificēja kā "kompensācijas procentus". Tikai atbildot uz Vispārējās tiesas šajā ziņā uzdoto jautājumu, *Printeos* šo summu pārkvalificēja kā "nokavējuma procentus".

46 Tāpēc Komisija uzskata, ka, šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa nav ievērojusi Tiesas judikatūru par Savienības tiesas pienākumu pārbaudīt lietas dalībnieka prasījumu daļas, kā tās formulētas viņa procesuālajos rakstos, negrozot ne priekšmetu, ne būtību, un ir lēmusi *ultra petita*.

47 *Printeos* atzīst, ka tā savā prasībā prasītos procentus ir pārkvalificējusi pēc tieša Vispārējās tiesas aicinājuma, bet uzsver, ka runa ir tikai par tās pieprasīto procentu juridiskās kvalifikācijas grozīšanu, neietekmējot tās prasības pieteikuma *petitum* par 184 592,95 EUR samaksu, proti, precīzu summu, kas minēta pārsūdzētā sprieduma rezolutīvajā daļā.

Tiesas vērtējums

48 Jākonstatē, ka savā prasībā Vispārējā tiesā *Printeos* lūdza piespriest Komisijai tai samaksāt summu 184 592,95 EUR kā procentus, kurus tā bija kvalificējusi kā "kompensācijas" procentus, uz kuriem – kā tā apgalvoja – tai esot tiesības par laikposmu no dienas, kad provizoriski tika samaksāts naudas sods, kas tai bija uzlikts ar 2014. gada lēmumu, līdz datumam, kad Komisija atmaksāja šo naudas sodu.

49 Tomēr, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 32. punkta, atbildot uz Vispārējās tiesas mutvārdu jautājumu tiesas sēdē, *Printeos* apstiprināja, ka tās prasībā izmantotais jēdziens "kompensācijas procenti" ir jāsaprot kā "nokavējuma procenti" 2015. gada 12. februāra sprieduma Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83, 30. punkts) nozīmē.

50 Komisija, kas šajā ziņā balstās it īpaši uz 2018. gada 7. jūnija spriedumu *Ori Martin*/Eiropas Savienības Tiesa (C-463/17 P, EU:C:2018:411, 18. punkts), uzskata, ka, pieļaujot *Printeos* prasīto procentu pārkvalifikāciju, Vispārējā tiesa ir atbalstījusi aizliegtu strīda priekšmeta grozīšanu, pārkāpjot Komisijas tiesības uz aizstāvību, un tāpēc tā ir lēmusi *ultra petita*.

51 Šiem argumentiem nevar piekrist. No pārsūdzētā sprieduma izriet, ka Vispārējā tiesa ir izpildījusi pienākumu, uz kuru ir atsauce 2018. gada 7. jūnija sprieduma *Ori Martin*/Eiropas Savienības Tiesa (C-463/17 P, EU:C:2018:411) 18. punktā, pārbaudīt dažādus prasītāja izvirzītos prasījumus un pamatus, kā tie formulēti tā procesuālajos rakstos, negrozot to priekšmetu un būtību.

52 Proti, lai piešķirtu *Printeos* procentus, kurus tā kvalificēja kā "nokavējuma" procentus, Vispārējā tiesa ir balstījusies vienīgi uz *Printeos* prasības pieteikumā apgalvotajiem faktiem, proti, uz attiecīgā naudas soda provizorisku samaksu, 2014. gada lēmuma atcelšanu ar 2016. gada 13. decembra spriedumu *Printeos* u.c./Komisija (T-95/15, EU:T:2016:722) un Komisijas pienākumu šī sprieduma pasludināšanas dienā atmaksāt provizoriski samaksāto naudas sodu.

53 Turklāt Vispārējā tiesa *Printeos* kā procentus piešķīra tieši tādu summu, kādu tā bija pieprasījusi savā prasībā. Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 74. punkta, tā kā novēlotu un lietas dalībnieku prasījumu nemainīguma principam neatbilstošu noraidīja *Printeos* lūgumu palielināt procentu likmi, kas izmantojama pieprasīto procentu aprēķināšanai, salīdzinājumā ar likmi, kas tika pieprasīta tās prasības pieteikumā.

54 Vispārējā tiesa *Printeos* prasītos procentus gan kvalificēja citādi nekā *Printeos*. Taču, šādi rīkodamās, tā saskaņā ar *iura novit curia* principu *Printeos* apgalvotajiem faktiem tikai piemēroja, pēc tās domām, atbilstošāko juridisko kvalifikāciju.

55 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka pienākuma maksāt nokavējuma procentus mērķis ir ar vienotas likmes maksājumu atlīdzināt liegumu izmantot attiecīgos līdzekļus un stimulēt parādnieku pēc iespējas drīzāk izpildīt savu pienākumu samaksāt šo summu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 12. februāris, Komisija/*IPK International*, C-336/13 P, EU:C:2015:83, 30. punkts). Šāds pienākums var tikt paredzēts tikai tad, ja pamatparāda summa ir konkrēta vai vismaz nosakāma, pamatojoties uz pierādītiem objektīviem apstākļiem.

56 Šī kompensācijas procentu veida mērķis ir kompensēt laiku, kas pagājis līdz zaudējumu apmēra novērtējumam tiesā, neatkarīgi no jebkāda kavējuma, kurā ir vainojams parādnieks. Tādējādi uz šo veidu attiecas tiesvedības par Savienības ārpuslīgumisko atbildību LESD 266. panta otrās daļas un 340. panta izpratnē (spriedums, 2015. gada 12. februāris, Komisija/*IPK International*, C-336/13 P, EU:C:2015:83, 37. punkts).

57 Ciktāl Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *Printeos* prasībā norādītie fakti – pieņemot, ka tie ir pierādīti, – pamato to, ka Komisijai ir jāpiespriež samaksāt šai sabiedrībai summu, ko tā pieprasījusi kā nokavējuma procentus šī sprieduma 55. punktā minētās judikatūras izpratnē, tā, nepārkāpjot *non ultra petita* principu, varēja pārkvalificēt prasījumu par šīs summas samaksu kā tādu, kas attiecas uz nokavējuma procentu samaksu, ko turklāt pati *Printeos* apstiprināja savā atbildē Vispārējai tiesai.

58 Proti, lai gan tiesai ir jāspriež tikai par lietas dalībnieku prasījumiem, atbilstoši kuriem tiek noteiktas strīda robežas, tai nav jāaprobežojas vienīgi ar šo lietas dalībnieku savu prasījumu pamatojumam norādītajiem argumentiem, jo pretējā gadījumā atbilstošā situācijā tā būtu spiesta pamatot savu nolēmumu ar kļūdainiem juridiskiem apsvērumiem (spriedums, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 65. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

59 Tādējādi šīs lietas apstākļi atšķiras no apstākļiem lietā, kurā tika pasludināts 2018. gada 7. jūnija spriedums *Ori Martin*/Eiropas Savienības Tiesa (C-463/17 P, EU:C:2018:411), uz kuru atsaucas Komisija. Kā izriet no minētā sprieduma 23. punkta, šajā lietā Vispārējā tiesa izskatīja jautājumu par to, vai atbildētāja ir pieļāvusi pārkāpumu, kas atšķiras no tā, ko prasītāja apgalvo savā prasībā.

60 Savukārt, kā jau tika norādīts, šajā lietā Vispārējā tiesa ir pamatojusies tikai uz *Printeos* apgalvotajiem faktiem, lai tai piešķirtu tieši tādu summu, kādu tā bija prasījusi savā prasībā. Šādi rīkojoties, tā nav nedz piekritusi aizliegtai strīda priekšmeta grozīšanai tiesvedības laikā, nedz pārkāpusi Komisijas tiesības uz aizstāvību.

61 Līdz ar to šis pamats nav pamatots un ir jānoraida.

Par otro un trešo pamatu, kas attiecīgi ir balstīti uz kļūdainu LESD 266. panta interpretāciju un to, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā jauno tiesisko regulējumu konkurences jomā

Lietas dalībnieku argumenti

62 Otrajā pamatā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 55. un 56. punktā nospriežot, ka šīs lietas apstākļos LESD 266. panta pirmajā daļā Komisijai ir noteikts absolūts un beznosacījuma pienākums maksāt nokavējuma procentus, sākot no attiecīgā naudas soda provizoriskās samaksas dienas. Šāda interpretācija izrietot no kļūdainas gan Tiesas, gan Vispārējās tiesas pašas judikatūras interpretācijas.

63 Trešajā pamatā Komisija norāda, ka no LESD 266. panta izriet, ka iestādei, kuras pieņemtie akti ir pasludināti par spēkā neesošiem, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai izpildītu spriedumu, ar kuru tiek atcelts tiesību akts. Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pants esot šī pienākuma īstenošanas mehānisms naudas sodu par konkurences tiesību normu pārkāpumu gadījumos. Tā kā Komisija pēc 2014. gada lēmuma atcelšanas pieņēma jaunu lēmumu un piemēroja šīs deleģētās regulas 90. pantu attiecībā uz attiecīgā naudas soda atmaksu, tā uzskata, ka ir pilnībā izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no LESD 266. panta. Tā uzskata, ka, ņemot vērā šo 90. pantu, kura pieņemšana notika pēc attiecīgajiem faktiem lietā, kurā tika pasludināts 2015. gada 12. februāra spriedums Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83), šī sprieduma atziņas ir jāprecizē.

64 Komisija uzskata, ka tai nokavējuma procenti *Printeos* būtu bijuši jāsamaksā tikai tad, ja pēc 2014. gada lēmuma atcelšanas kavētos tās samaksātā naudas soda atmaksāšana. Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 67. punktā neesot ņēmusi vērā nokavējuma procentu būtību un mērķi, kas ir mudināt parādnieku bez kavēšanās izpildīt savu maksāšanas pienākumu. Vispārējā tiesa esot sajaukusi nokavējuma procentus ar kompensācijas procentiem, kā par to liecina pārsūdzētā sprieduma 56. punkts, un šī sprieduma 32. punktā esot kļūdaini interpretējusi 2015. gada 12. februāra sprieduma Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 30. punktu. Šajā ziņā Komisija uzsver, ka tai kompensācijas procenti būtu bijuši jāmaksā tikai naudas vērtības krišanās gadījumā par laiku no šī naudas soda samaksas dienas līdz tā atmaksāšanas dienai. Šajā lietā šāda samazināšanas neesot notikusi.

65 *Printeos* apstrīd Komisijas argumentāciju un atzīst, ka tā uztur spēkā iebildi par Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta prettiesiskumu, ko tā bija izvirzījusi Vispārējā tiesā.

Tiesas vērtējums

66 No Tiesas judikatūras izriet, ka tad, ja summas ir saņemtas, pārkāpjot Savienības tiesības, no šīm tiesībām izriet pienākums tās atmaksāt kopā ar procentiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. jūlijs, *Littlewoods Retail* u.c., C-591/10, EU:C:2012:478, 26. punkts).

67 Tā tas it īpaši ir gadījumā, kad summas ir saņemtas, piemērojot Savienības tiesību aktu, kuru Savienības tiesa ir atzinusi par spēkā neesošu vai atcēlusi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 18. janvāris, *Wortmann*, C-365/15, EU:C:2017:19, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

68 Konkrēti attiecībā uz gadījumu, kad Savienības tiesa atceļ tādu tiesību aktu, ar ko ticis uzdots samaksāt Savienībai noteiktu summu, Tiesa ir atzinusi, ka nokavējuma procentu samaksa ir sprieduma, ar kuru atceļ tiesību aktu, izpildes pasākums LESD 266. panta pirmās daļas izpratnē, ciktāl ar to ir paredzēts ar vienotas likmes maksājumu atlīdzināt liegumu izmantot attiecīgos līdzekļus un stimulēt parādnieku pēc iespējas drīzāk izpildīt spriedumu, ar ko atceļ tiesību aktu (spriedums, 2015. gada 12. februāris, Komisija/*IPK International*, C-336/13 P, EU:C:2015:83, 30. punkts).

69 Līdz ar to, pārsūdzētā sprieduma 55. un 56. punktā būtībā izklāstot tos pašus apsvērumus kā šī sprieduma 66.–68. punktā minētie, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu tiesību kļūdu.

70 Attiecībā uz Komisijas argumentu par Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pantu ir jānorāda, kā to ir darījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 61. punktā, ka, runājot par atvasināto tiesību normu, tā ir jāinterpretē saskaņā ar primāro tiesību normām, it īpaši LESD 266. pantu.

71 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 66. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka šis 90. pants neliedza Komisijai izpildīt tās pienākumu samaksāt nokavējuma procentus.

72 Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Komisija provizoriski iekasētās summas iegulda finanšu aktīvos, nodrošinot naudas drošību un likviditāti, vienlaikus paredzot pozitīvu atdevi no ieguldījumiem. Turklāt saskaņā ar šī panta 4. punkta a) apakšpunktu, ja attiecīgais naudas sods vai sods ir atcelts vai samazināts pēc visu tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšanas, nepamatoti iekasētās summas atmaksā kopā ar uzkrātajiem procentiem.

73 Tādējādi no Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta neizriet, ka tad, ja Komisijai ir jāatmaksā provizoriski iekasētā naudas soda summa, tā katrā ziņā ir atbrīvota no pienākuma pieskaitīt šai summai nokavējuma procentus.

74 Protams, ja "uzkrātie procenti", kas Komisijai saskaņā ar šī panta 4. punktu ir jāmaksā ieinteresētajai personai vienlaikus ar tās nepamatoti samaksātās summas atmaksu, ir vienādi ar vai lielāki par nokavējuma procentiem, kas ir jāmaksā par šo summu, Komisijai papildus uzkrātajiem procentiem nav jāmaksā ieinteresētajai personai nokavējuma procenti.

75 Tomēr tā tas nav gadījumā, ja uzkrāto procentu summa ir mazāka par maksājamo nokavējuma procentu summu, vai pat tad, ja procenti nav gūti, jo ieguldītā kapitāla atdeve ir negatīva.

76 Šādā gadījumā, lai izpildītu no LESD 266. panta izrietošo pienākumu, Komisijai ir jāizmaksā ieinteresētajai personai starpība starp "uzkrāto procentu" summu Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta izpratnē un nokavējuma procentiem par laikposmu no attiecīgās summas samaksas dienas līdz tās atmaksāšanas dienai.

77 Tā kā šajā lietā nav strīda par to, ka Komisijas ieguldītā, *Printeos* pamatojoties uz 2014. gada lēmumu samaksātā naudas soda summa nav ienesusi procentus, Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka Komisijai pēc šī lēmuma atcelšanas šīs summas atmaksai *Printeos* bija jāpieskaita procenti, un Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pants tam nav šķērslis.

78 Vispārējā tiesa arī pamatoti ir kvalificējusi šos procentus kā "nokavējuma" procentus. Proti, runa bija par procentiem, kas bija jāmaksā kopā ar konkrētas summas pamatparāda samaksu, proti, *Printeos* ar 2014. gada lēmumu uzliktā naudas soda summu, kuru tā bija provizoriski samaksājusi un kura bija jāatmaksā pēc šī lēmuma atcelšanas. Kā izriet no šī sprieduma 55. punktā minētās judikatūras, šādā gadījumā maksājamie procenti ir nokavējuma procenti.

79 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo Komisija, Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā nav sajaukusi nokavējuma procentus ar kompensācijas procentiem. Tā kā pamatparāds, kas bija jāatmaksā *Printeos*, bija skaidrs un par to nebija jāveic tiesas novērtējums, no šī sprieduma 56. punktā minētās judikatūras izriet, ka šajā lietā nevar būt runas par kompensācijas procentu samaksu.

80 Iepriekš izklāstītie apsvērumi nav pretrunā 2019. gada 5. septembra spriedumam Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe*/Eiropas Savienība (C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672), uz kuru savos procesuālajos rakstos ir atsaukusies Komisija.

81 No minētā sprieduma 56. punkta izriet – lai noteiktu nokavējuma procentu summu, kas pēc šī naudas soda atcelšanas ir jāizmaksā uzņēmumam, kurš ir samaksājis Komisijas uzlikto naudas sodu, šai iestādei ir jāpiemēro šim nolūkam ar Deleģēto regulu Nr. 1268/2012 noteiktā likme. Tomēr runa ir nevis par atsauci uz šīs regulas 90. pantu, kurā nav minēta neviena procentu likme, bet gan uz minētās regulas 83. pantu, kurā ir paredzēta procentu likme par noteiktajā termiņā neatmaksātajiem prasījumiem.

82 Turklāt ir jāatgādina, kā izriet no 2019. gada 5. septembra sprieduma Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe*/Eiropas Savienība (C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672) 54. punkta, ka lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, Komisija bija pieņēmusi lēmumu atmaksāt attiecīgajam uzņēmumam Savienības tiesas atceltā naudas soda daļu, kurai pieskaitīti nokavējuma procenti, kuru apmēru šis uzņēmums nebija apstrīdējis.

83 Tiesai tika lūgts vienīgi noteikt, vai šī apstrīdēšanas neesamība liedz minētajam uzņēmumam celt prasību par zaudējumu atlīdzību, lai saņemtu atlīdzību par zaudējumiem, kas izriet no lieguma izmantot nepamatoti samaksāto summu, kuru neatsver Komisijas maksājamie nokavējuma procenti, un uz šo jautājumu Tiesa atbildēja noliedzoši (spriedums, 2019. gada 5. septembris, Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe*/Eiropas Savienība, C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672, 64. punkts).

84 Komisijas arguments, saskaņā ar kuru tās pienākums atmaksāt provizoriski samaksāto naudas sodu bija radies tikai sprieduma, ar kuru tiek atcelts šis naudas sods, pasludināšanas dienā, līdz ar to nokavējuma procenti, kas aprēķināti no minētā naudas soda provizoriskās samaksas dienas, nevar būt stimuls "pēc iespējas drīzāk izpildīt spriedumu, ar ko atceļ tiesību aktu", 2015. gada 12. februāra sprieduma Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 30. punkta izpratnē.

85 Pirmkārt, šis stimuls ir tikai viens no diviem nokavējuma procentu samaksas mērķiem, kurus Tiesa ir paredzējusi minētajā spriedumā. Nokavējuma procentu piešķiršanai, sākot no attiecīgā naudas soda provizoriskās samaksas datuma, ir cits Tiesas iecerētais mērķis, proti, vienotas likmes kompensācija uzņēmumam, kurš ir samaksājis šo naudas sodu, par liegumu izmantot savus līdzekļus laikposmā no minētā naudas soda provizoriskās samaksas līdz tā atmaksāšanai.

86 Otrkārt, tāda lēmuma atcelšanas gadījumā, kurā ir paredzēts provizoriski samaksāt tādu summu kā naudas sods par konkurences tiesību normu pārkāpumu, pienākums atmaksāt samaksāto summu kopā ar nokavējuma procentiem, kas aprēķināti no šīs summas samaksas dienas, ir stimuls attiecīgajai iestādei īpaši uzmanīgi pieņemt šādus lēmumus, kas privātpersonai var nozīmēt pienākumu nekavējoties samaksāt ievērojamas summas.

87 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka otrais un trešais pamats nav pamatots un tie ir jānoraida.

Par piekto pamatu, kas balstīts uz to, ka esot pārkāpti likumības un tiesiskās drošības principi

Lietas dalībnieku argumenti

88 Ar piekto pamatu Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu un pārkāpusi tiesiskuma un tiesiskās drošības principus, uzskatot, ka tai ir pienākums samaksāt *Printeos* procentus par atmaksājamā naudas soda summu, kas aprēķināti, pamatojoties uz citu pamatu nekā 2014. gada lēmuma 2. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētais. Tā uzsver, ka *Printeos* šo tiesību normu nav apstrīdējusi un tādējādi tā ir galīga. Turklāt tā atkārto savu trešajā un ceturtajā pamatā izklāstīto argumentāciju, saskaņā ar kuru tai nav pienākuma maksāt *Printeos* procentus, jo pēc 2014. gada lēmuma atcelšanas tā nekavējoties atmaksāja samaksāto naudas sodu un laikposmā no šī naudas soda samaksas līdz tā atmaksāšanai nav notikusi naudas vērtības samazināšanās.

89 *Printeos* apstrīd Komisijas argumentus un uzskata, ka piektais pamats ir jānoraida.

Tiesas vērtējums

90 Vispirms otrā un trešā pamata pārbaudē izklāstīto iemeslu dēļ ir jānoraida Komisijas argumentācija, kas attiecas, pirmkārt, uz to, ka tā pēc 2014. gada lēmuma atcelšanas nekavējoties atmaksāja *Printeos* samaksāto naudas sodu, un, otrkārt, uz apgalvoto naudas vērtības samazināšanās neesamību laikposmā starp šī naudas soda samaksu un tā atmaksāšanu. Proti, ir atkārtoti tikai jau izskatītie un abu minēto pamatu analīzē noraidītie argumenti.

91 Nevar tikt atbalstīts arī Komisijas arguments, saskaņā ar kuru, tā kā 2014. gada lēmuma 2. panta 3. punkta otro daļu *Printeos* nav apstrīdējusi un arī Vispārējā tiesa to nav atcēlusi, tai šai sabiedrībai esot pienākums maksāt procentus tikai saskaņā ar Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta, kas minēts šajā 2. panta 3. punkta otrajā daļā, nosacījumiem.

92 Jānorāda, ka 2014. gada lēmuma 2. panta 3. punkta otrā daļa attiecas tikai uz nosacījumiem, ar kādiem gadījumā, ja šajā lēmumā minētais uzņēmums ir cēlis prasību, šim uzņēmumam naudas soda summa ir jāsamaksā tā samaksas termiņā, vai nu iesniedzot pieņemamu finanšu garantiju, vai provizoriski samaksājot naudas soda summu saskaņā ar Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pantu. Līdz ar to šī tiesību norma neattiecas uz nosacījumiem, ar kādiem Komisija minētā lēmuma atcelšanas gadījumā atmaksās minētā uzņēmuma provizoriski samaksātā naudas soda summu kopā ar procentiem.

93 Turklāt 2014. gada lēmuma 2. panta 3. punkta otrajā daļā ir tikai atkārtots tas, kas jau izriet no Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta. Kā izriet no šī sprieduma 71. punkta, šis pēdējais minētais pants neatbrīvo Komisiju no tās pienākuma maksāt nokavējuma procentus uzņēmumam *Printeos* situācijā.

94 Kā izriet no šī sprieduma 68. punkta, Komisijas pienākums lēmuma, ar kuru uzlikts naudas sods par konkurences tiesību normu pārkāpumu, atcelšanas gadījumā atmaksāt provizoriski samaksātā naudas soda summu kopā ar nokavējuma procentiem par laikposmu no šī naudas soda provizoriskās samaksas līdz tā atmaksāšanai tieši izriet no LESD 266. panta.

95 No tā ir secināms, ka Komisijai nav kompetences ar individuālu lēmumu paredzēt nosacījumus, ar kādiem tā maksās nokavējuma procentus, ja tiks atcelts lēmums, ar kuru uzlikts provizoriski samaksātais naudas sods.

96 Tādējādi piektais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu, kas balstīts uz tiesību kļūdu attiecībā uz Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nosacījumiem

Lietas dalībnieku argumenti

97 Ar ceturto pamatu Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka atteikšanās maksāt procentus par *Printeos* uzliktā naudas soda apmēru par laikposmu no šī naudas soda provizoriskās samaksas līdz tā atmaksāšanai ir pietiekami būtisks LESD 266. panta pārkāpums, kas *Printeos* ir radījis noteiktus un aprēķināmus zaudējumus, kurus Komisijai ir pienākums atlīdzināt.

98 Komisija šajā kontekstā atkārto savu argumentāciju, kas izklāstīta citos apelācijas sūdzības pamatos un saskaņā ar kuru, pirmkārt, Vispārējā tiesa ir balstījusies uz kļūdainu LESD 266. panta interpretāciju un nav pietiekami ņēmusi vērā Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pantu, kā arī 2014. gada lēmuma 2. panta 3. punkta otro daļu, ko *Printeos* nav apstrīdējusi, un, otrkārt, laikposmā no naudas soda samaksas līdz tā atmaksāšanai naudas vērtība nav samazinājusies.

99 Tā piebilst – katrā ziņā *Printeos* nav pierādījusi, ka tai ar 2014. gada lēmumu uzliktā naudas soda provizoriskās samaksas dēļ ir radīti zaudējumi. It īpaši *Printeos* administratīvā procesa laikā neesot nedz norādījusi uz nespēju samaksāt šo naudas sodu, nedz pierādījusi, ka tieši šī iemesla dēļ tai bija jāizmanto ārējais finansējums. Komisija šajā ziņā apgalvo, ka pretēji tam, kas ir norādīts pārsūdzētā sprieduma 73. punktā, tā nevienā brīdī nav akceptējusi *Printeos* pieprasīto atlīdzināmo summu, ne arī, vēl jo mazāk, pamatu, saskaņā ar kuru šo summu pieprasīja pēdējā minētā.

100 *Printeos* apstrīd Komisijas argumentus un uzskata, ka ceturtais pamats ir jānoraida.

Tiesas vērtējums

101 Vispirms ir jānorāda, ka, tā kā ceturtajā pamatā Komisija atkārto argumentus, kurus tā jau ir izvirzījusi citos apelācijas sūdzības pamatos, kas jau ir izvērtēti, šie argumenti ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ, kas izmantoti šo pamatu noraidīšanai.

102 Līdz ar to ir jāizvērtē vienīgi Komisijas argumenti, saskaņā ar kuriem tas, ka tā nav samaksājusi *Printeos* nokavējuma procentus, nav pietiekami būtisks LESD 266. panta pārkāpums un nav pēdējai minētajai radījis nekādus zaudējumus.

103 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru gadījumā, kad Savienības iestādei ir ļoti ierobežota novērtējuma brīvība vai pat tās nav, vienkāršs Savienības tiesību pārkāpums var būt pietiekams, lai konstatētu pietiekami būtiska šo tiesību pārkāpuma esamību, kas var būt pamats Savienības ārpuslīgumiskajai atbildībai (spriedumi, 2000. gada 4. jūlijs, *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 44. punkts, kā arī 2007. gada 19. aprīlis, *Holcim* (*Deutschland*)/Komisija, C-282/05 P, EU:C:2007:226, 47. punkts).

104 No šī sprieduma 67. un 68. punkta izriet, ka pēc 2014. gada lēmuma atcelšanas Komisijai bija jāatmaksā *Printeos* provizoriski samaksātā naudas soda summa kopā ar nokavējuma procentiem un tai nebija nekādas novērtējuma brīvības attiecībā uz iespēju maksāt šādus procentus.

105 Turklāt, tā kā Komisija nav samaksājusi šos procentus *Printeos*, ir acīmredzams, ka pēdējai minētajai ir nodarīti zaudējumi, kas atbilst nesaņemto procentu summai. Tādējādi Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, piespriežot Komisijai samaksāt šo summu.

106 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ceturtais pamats nav pamatots un ir jānoraida, gluži kā apelācijas sūdzība kopumā.

Par pretapelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

107 *Printeos* atgādina, ka, lemjot par tās prasījumu otro daļu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 76. un 77. punktā ir nolēmusi tai piešķirt nokavējuma procentus, kas aprēķināti pēc ECB refinansēšanas likmes, pieskaitot 3,5 procentpunktus, no summas 184 592,95 EUR, tikai sākot no minētā sprieduma pasludināšanas dienas, līdz Komisija tos būs pilnībā samaksājusi, nevis, kā tā to bija pieprasījusi, – sākot no 2017. gada 1. februāra, kas ir attiecīgā naudas soda atmaksas datums.

108 *Printeos* uzskata, ka to pašu iemeslu dēļ, kas izklāstīti pārsūdzētajā spriedumā attiecībā uz nokavējuma procentiem, kuri piemērojami atmaksājamā naudas soda summai, Vispārējai tiesai esot bijis jāpiespriež Komisijai samaksāt nokavējuma procentus par kompensāciju 184 592,95 EUR apmērā, sākot no nepamatoti samaksātā naudas soda atmaksāšanas dienas vai vēlākais no prasības celšanas datuma, proti, no 2017. gada 31. marta.

109 Līdz ar to *Printeos* lūdz Tiesu tai piešķirt nokavējuma procentus atbilstoši ECB refinansēšanas likmei, to palielinot par 3,5 procentpunktiem, par summu 184 592,95 EUR, sākot no prasības pieteikuma iesniegšanas lietā T-201/17, proti, no 2017. gada 31. marta.

110 Komisija galvenokārt atbild, ka pretapelācijas sūdzība ir nepieņemama, jo tajā ir grozīti *Printeos* Vispārējā tiesā iesniegtie prasījumi.

111 Katrā ziņā Komisija uzskata, ka pretapelācijas sūdzība nav pamatota un ir jānoraida, jo – tās apelācijas sūdzībā izklāstīto iemeslu dēļ – *Printeos* nav tiesību uz procentiem. Tā piebilst – *Printeos* kļūdaini apgalvo, ka summa 184 592,95 EUR bija skaidra, jo vienīgā summa, kas bija skaidra un noteikta pirms prasības celšanas Vispārējā tiesā, bija *Printeos* provizoriski samaksātā naudas soda summa. Līdz ar to procenti, kurus šī summa būtu varējusi radīt, esot noteikti tikai pārsūdzētajā spriedumā, turklāt kļūdaini.

112 Komisija uzskata, ka procenti, ko *Printeos* prasa atbilstoši tās Vispārējā tiesā iesniegtajam otrajam prasījumam, ir procenti par procentiem. No 2015. gada 12. februāra sprieduma Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83, 54. un 76. punkts) izrietot, ka procentu kapitalizācija nav pamatota.

Tiesas vērtējums

113 Vispirms ir jānoraida Komisijas izvirzītā iebilde par pretapelācijas sūdzības nepieņemamību.

114 Proti, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma, ar savu otro prasījumu Vispārējā tiesā *Printeos* lūdza piespriest Komisijai tai samaksāt procentus par summu 184 592,95 EUR par laikposmu no 2017. gada 1. februāra līdz šīs summas faktiskai samaksai.

115 Šis laikposms ietver laiku no 2017. gada 31. marta – dienas, kad *Printeos* cēla prasību Vispārējā tiesā, – līdz šajā prasībā prasītās pamatsummas faktiskai samaksai.

116 No tā izriet, ka *Printeos*, prasot Tiesai pēc pārsūdzētā sprieduma daļējas atcelšanas piespriest Komisijai samaksāt procentus par summu 184 592,95 EUR par iepriekšējā punktā minēto laikposmu, nav grozījusi Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu. Tā vienkārši atteicās no sava otrā prasījuma Vispārējā tiesā, proti, no daļas par procentu samaksu par laikposmu no 2017. gada 1. februāra līdz 31. martam.

117 Līdz ar to pretapelācijas sūdzība ir pieņemama un ir jāizskata pēc būtības. Tomēr, ciktāl *Printeos* apstrīd to, ka Vispārējā tiesa ir noraidījusi tās prasību samaksāt procentus par tās prasībā pieprasīto pamatsummu tikai par laikposmu no 2017. gada 31. marta, proti, datuma, kurā tā cēla prasību Vispārējā tiesā, ir jāatsaucas tikai uz šo laikposmu.

118 Jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 76. punktā Vispārējā tiesa, atsaukdamās uz 2017. gada 10. janvāra spriedumu *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne*/Eiropas Savienība (T-577/14, EU:T:2017:1, 178. un 179. punkts), ir norādījusi, ka nokavējuma procenti atbilstoši ECB refinansēšanas likmei, kas palielināta par 3,5 procentpunktiem, *Printeos* ir jāpiešķir, sākot no šī sprieduma pasludināšanas dienas līdz dienai, kad Komisija tos pilnībā samaksās.

119 Pārsūdzētā sprieduma 77. punktā Vispārējā tiesa piebilda, ka ir jānoraida *Printeos* prasījumu otrā daļa, ciktāl tā attiecas uz nokavējuma procentu piešķiršanu no 2017. gada 1. februāra.

120 Tādējādi ir jākonstatē, ka papildus atsaucei uz 178. un 179. punktu 2017. gada 10. janvāra spriedumā *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne*/Eiropas Savienība (T-577/14, EU:T:2017:1) Vispārējā tiesa nav sniegusi nekādu pamatojumu, lai noraidītu šī sprieduma iepriekšējā punktā minēto *Printeos* prasījumu. Kā izriet no 2017. gada 10. janvāra sprieduma *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne* /Eiropas Savienība (T-577/14, EU:T:2017:1) 171.–173. punkta, tas attiecas uz gadījumu, kas atšķiras no šajā lietā aplūkojamā, jo minētajā spriedumā bija piešķirti kompensācijas procenti par laiku, sākot no prasības celšanas, un līdz ar to nokavējuma procentu piešķiršana par šo pašu laikposmu nebija pamatota.

121 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo Komisija, 2015. gada 12. februāra sprieduma Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 54. un 76. punktā Tiesa katrā ziņā nav izslēgusi to procentu kapitalizāciju, kuri Savienības iestādei ir jāmaksā, bet vienīgi konstatējusi, ka neviens īpašs lietas, kurā tika taisīts šis spriedums, apstāklis neattaisno šādu kapitalizāciju.

122 Šajā lietā ir jākonstatē, pirmkārt, ka Komisijas pienākums pieskaitīt nokavējuma procentus *Printeos* provizoriski samaksātā naudas soda summai izriet no LESD 266. panta un ar to saistītās Tiesas judikatūras, tostarp 2015. gada 12. februāra sprieduma Komisija/*IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2015:83, 31. un 71. punkts).

123 Otrkārt, no pārsūdzētā sprieduma 22. un 25. punkta izriet, ka *Printeos* bija skaidri atgādinājusi Komisijai tās pienākumus, kas izriet no LESD 266. panta un ar to saistītās judikatūras, un lūdza ne tikai atlīdzināt provizoriski samaksātā naudas soda summu, bet samaksāt arī procentus par šo summu, sākot no minētās summas samaksas dienas līdz tās atmaksāšanas dienai. Tomēr Komisija atteicās maksāt šos procentus un vienīgi atlīdzināja šī naudas soda summu.

124 Minētie šīs lietas īpašie apstākļi pamatoja *Printeos* prasībā Vispārējā tiesā prasīto procentu kapitalizāciju. Proti, ja šāda kapitalizācija nepastāvētu, *Printeos* nekādi netiktu kompensēts fakts, ka tā laikposmā no prasības celšanas līdz pārsūdzētā sprieduma pasludināšanai nevarēja izmantot procentu summu, ko tā atbilstoši LESD 266. pantam bija tiesīga saņemt vienlaikus ar Komisijai provizoriski samaksātā naudas soda summas atmaksu, lai gan tā bija skaidri lūgusi Komisiju šos procentus samaksāt, taču pēdējā minētā to bija prettiesiski atteikusies darīt.

125 No tā izriet, ka, pārsūdzētā sprieduma 77. punktā noraidot *Printeos* prasījumu otro daļu par laikposmu no 2017. gada 31. marta, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu.

126 Līdz ar to ir jāapmierina pretapelācijas sūdzība un jāatceļ pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punkts.

Par prasību Vispārējā tiesā

127 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

128 Tā tas ir šajā lietā attiecībā uz *Printeos* prasības otro prasījumu.

129 Šī sprieduma 122.–124. punktā izklāstīto iemeslu dēļ *Printeos* prasības otrais prasījums ir jāapmierina un tai ir jāpiešķir nokavējuma procenti par summu 184 592,95 EUR, sākot no 2017. gada 31. marta līdz dienai, kad Komisija tos pilnībā samaksā, atbilstoši ECB refinansēšanas likmei, kas palielināta par 3,5 procentpunktiem, pēc analoģijas ar Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

Par tiesāšanās izdevumiem

130 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

131 Tā kā *Printeos* ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt pašai savus, kā arī atlīdzināt *Printeos* tiesāšanās izdevumus gan tiesvedībā pirmajā instancē lietā T-201/17, gan tiesvedībā Tiesā.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **Apelācijas sūdzību noraidīt.**

2) **Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2019. gada 12. februāra sprieduma *Printeos* /Komisija (T-201/17, EU:T:2019:81) rezolutīvās daļas 2) punktu.**

3) **Eiropas Komisija samaksā *Printeos SA* procentus, kas aprēķināti atbilstoši Eiropas Centrālās bankas galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktajai likmei, pieskaitot tai 3,5 procentpunktus, par summu 184 592,95 EUR par laikposmu no 2017. gada 31. marta līdz pilnīgai samaksai**.

4) **Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus tiesvedībā pirmajā instancē lietā T-201/17 un apelācijas tiesvedībā, kā arī atlīdzina *Printeos SA* tiesāšanās izdevumus abās šajās tiesvedībās.**

[Paraksti]